

Kékmanó, a főnyeremény 1.

# MARCI ÉS A GALIBÁK

Elalvástól csúfolásig



K. LÁSZLÓ SZILVIA

K. LÁSZLÓ SZILVIA

Kékmanó, a főnyeremény 1.

# MARCI ÉS A GALIBÁK

Elalvástól csúfolásig



ILLUSZTRÁLTA: SZÓNYI GERGELY

# Marcimese

*Azt hiszik a felnőttek,  
minden gyerek egyforma,  
mindig vidám, mindig nevet,  
éjjel-nappal elégedett.  
Meglepő az, ha egy ovis  
néha kicsit mogorva?*

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy kisfiú,  
Marci. Szőke hajú, kék szemű fiú volt,  
aki családjával egy kicsi, sárga színű  
házban lakott. Sok mindent szeretett,  
mint a legtöbb óvodás kisgyerek.  
Szerette az anyukáját és szerette  
az apukáját, szerette a tejbegrízt,  
és szerette a kopott gőzmozdonyos  
pólóját. Szeretett játszani, szeretett  
nagyokat nevetni, bohóckodni,



és szerette nézni a hangyákat a parkban. Szerette nézni a kukásautót is, meg azt, ahogy apa borotválkozik reggel.

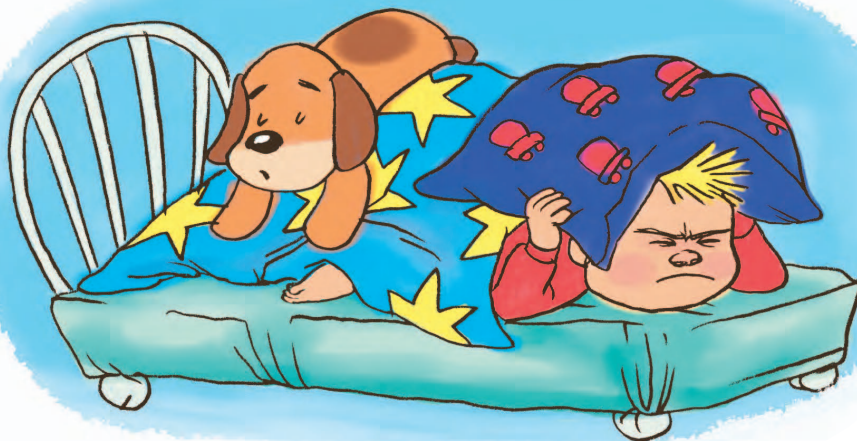
Persze voltak olyan dolgok is, amiket nem szeretett. Például nem szerette a spenótot, nem szerette a kiabálós óvó nénit, és nem szerette, ha elvették a játékát. Nem szeretett este lefeküdni, és nem szeretett reggel felkelni, nem szeretett elindulni az óvodába, és kifejezetten utálta azt hallgatni, hogy igyekezz már, mert mindjárt elkésünk! Időnként morcos volt meg durcás meg dühös is sokszor, de azért nevetős is meg jókedvű, sőt még kedves és rendes is tudott lenni. Róla, az óvodás Marciról szólnak a meséim.



## Esti mese

*Tücsökzene száll a széllel,  
betakar a sűrű éjjel.  
Báránnyelbő, puha párnám...  
S kalácsképű holdkosárkán  
ragyog fényes csillaglímpám.*

Egy nap igazán különös dolog történt vele, pedig a reggel éppen úgy indult, ahogy máskor is szokott. Édesanyja először kedvesen, majd egyre bosszúsabban kérte, hogy keljen már föl. Marci dühösen a fejére húzta a takarót, mert nem szerette, ha dorgálják.



– Marcikám! Este megint nem akartál ágyba bújni, most meg fáradt vagy felkelni. Ígérd meg, hogy este nem húzod majd az időt, hanem szépen befejezed a játékot, amikor szólok, és elmész lefeküdni, rendben?

Marci dűnnyögött valamit válaszul, amit lehetett akár igennek is érteni, majd öltözködni kezdett. Miután sikerült teljesen felébrednie, visszatért a jókedve is, és egész nap nem gondolt arra, hogy vajon mit jelenthet az, hogy „időben lefeküdni”.

Nem is volt semmi gond egészen addig, amíg be nem sötétedett. Marci megvacsorázott, ügyesen megfürdött, aztán kikönyörögte, hogy kicsit még játszhasson. Anya engedékenyen legyintett:

– Jól van, játssz egy kicsit, legalább megnézem addig a híreket.

Marci alagutat épített a kockából, sorba állította az autóit, de egyre nagyobb gombóc nőtt a torkában attól, hogy mindjárt vége lesz a híradónak, és akkor neki le kell feküdnie. Már nem is tudott másra gondolni, csak erre, és bizony félni kezdett.

Hamarosan anya oda is szólt neki:

– Marci, szedd össze szépen a kockát, és menj lefeküdni!





Marci úgy tett, mintha egyáltalán nem hallaná, de amikor anyja felemelte a hangját, nagy nehezen pakolni kezdett. Betett egy kockát a helyére, aztán hosszan nézegette a következőt, mielőtt a kosárba tette volna.

– Ne húzd az időt, kisfiam! Késő van. Mit ígértél reggel? Holnap megint nem tudsz majd felkelni!

Marci csak annyit értett az egészből, hogy anyja mérges, megint kezdődik az esti veszekedés, és ettől egyre rosszabb lett a kedve. Anya is ugyanerre gondolt, meg arra, hogy milyen sok munkája van még, és ezért neki is egyre nőtt a rosszkedve.



Nagy nehezen mégis ágyba került Marci, és rácsukódott a szobaajtó. A napközben oly barátságos szoba most egyszeriben fekete lett és sötét. Mindenféle titokzatos árnyak repkedtek egyik sarokból a másikba. Marci becsukta a szemét, de így még rosszabb volt, mert *érezte*, hogy az árnyak ott vannak, egészen a közelében.

– Anya! – kiabált panaszosan. – Szomjas vagyok!

Pár perc múlva anya meghozta a pohár vizet. Marci megpróbált olyan lassan inni, amennyire csak bírt, hogy anyut minél tovább sikerüljön maga mellett tartania. Közben pedig vágyakozva figyelte a kintről beáramló barátságos, sárga fényt, ami olyan ügyesen felfalta a szoba fekete sötétjét. Persze a leglassabban ivott víz is elfogy egyszer, ez ellen nincs mit tenni! Marci ismét magára maradt, a sötétség pedig újra beterítette a szobát.

Kiment pisilni, zsebkendőt kért, majd ismét vizet, de miután anya azt mondta, ha még egyszer kijön, nagyon mérges lesz, Marci mukkanni sem mert többé, csak csendesen szipogott az ágyon.

Ekkor azonban valami megváltozott. A szobát narancssárga fény töltötte be, és egy zöld gesztenyefalevél libgett Marci





ágya fölött. A kisfiú tátott szájjal nézte, abbahagyta a szipogást, és egyszeriben megnyugodott. A levél lassan leereszkedett az ágyra, és egy icipici, szeplős manócska ugrott le róla. Ruhája kék volt, mint a nyári égbolt, hosszú sapkája pedig úgy szikrázott, akár az aranyló nap sugara. Amint a manócska megérkezett, a félelem riadtan menekült ki a szobából. Marci hangosan felkacagott.



– Ki vagy? – kérdezte a manótól.

– Kékmanó vagyok. Eljöttem hozzád, hogy megvigasztaljalak, mert úgy vettem észre, hogy nagyon egyedül érzed magad. Hallottam, ahogy sóhajtozol.

– Igen. Utálok aludni! Itt maradsz velem?

– Persze! Rosszul érzed magad egyedül, igaz?

– Igen. Nem szeretem, hogy sötét van.

– Könnyebb lenne, ha nyitva lenne az ajtó?

– Igen. Akkor nem lenne ilyen sötét, és még anyát is hallanám. Akkor tudnám, hogy itt van!





– Jól van, szívesen segíték! Beszélek anyukáddal, csak várd meg, mi történik. Utána pedig jövök, és mesélek neked.

Kékmanó kilibbent a szobából, és kiszórtatva anya jött be helyette.

– Nem alszol még, kicsim? Mi baj van?

– Nem szeretem a sötétet.

– Nyitva hagyom az ajtót,

ha szeretnéd. És tudod, hogy mit találtam ki? Az ágyad mellé teszünk egy icike-picike lámpát, amit akkor kapcsolhatsz fel, amikor csak akarsz. Most pedig kimegyek a konyhába, elmosogatok, hallani fogod, ahogy csörömpölök az edényekkel. Mikor végeztem, bejövök megint hozzád, és megpuszillak. Akkor is, ha ébren vagy, és akkor is, ha már elaludtál. Jó lesz így?

Marci mosolyogva bólogatott, és nagyon hálás volt Kékmanónak a segítségért. A manócska pedig betartotta az ígéretét, visszajött és mesélni kezdett:



## MESE ÁLOMMANÓRÓL

*Álommanó apró emberke, akinek fehér szakálla egészen a hasa közepéig ér. Szivárványszínű ruhában, hegyes sapkában jár, és óriási zsákot cipel a hátán. S hogy ez a zsák milyen színű?*

*A szivárvány összes színében pompázik az is.*

*Tudod ugye, hogy milyen színű a szivárvány?*

*Vörös, narancssárga, citromsárga, zöld, világoskék, sötétkék és ibolyaszínű.*

*Nos, éppen így néz ki Álommanó öltözéke.*

*És mit tart a zsákjában? Talán csokoládét?*

*Nem, nem csokoládét!*

*Akkor sok finom spenótot?*

*Ugye nem?!*

*Játékot, esetleg kavicsokat?*

*Egyiket sem.*

*Szebbnél szebb álmokat tart a zsákban. Gondosan, egyenként becsomagolva, aranyzsinórral átkötve. Kezében aranyló pálca, így indul munkába minden este.*



*Ahogy a Napocska jó éjszakát kiált a világnak, Álommanó is szedelőzködni kezd. Megfésülködik, megigazítja a sapkáját, hátára veszi a zsákját, kezébe a pálcáját, és hipp-hopp, leereszkedik a Földre. Itt aztán láthatatlanul ki-be száll a házak ablakán, és minden kisgyereket megkeres, hogy békés, szép álmot hintsen a szemükre.*

*Hogyan teszi ezt?*

*Megáll az ágy mellett. Kiválaszt egy álmot, amelyről úgy gondolja, leginkább illik a gyermekhez. Óvatosan veszi elő, óvatosan kicsomagolja, nehogy kiszóródjon. Mikor ez is megvan, belemártja pálcáját a finom porba, és megérinti vele a csukott szemeket. És ekkor a gyerekek álmodni kezdenek.*

*Van, aki színes, táncoló virágokat lát álmában. A rózsza táncra kéri a tulipánt, a hóvirág keringőzik az ibolyával. Mások erdőben járnak, vidáman kergetőznek a nyuszikkal és őzikekkel.*



*Megint mások repülnek a szikrázó, fényes csillagok között, sőt olyan gyermek is akad, aki a vadállatokkal barátkozik össze.*

*Amint Álommanó végez az álomosztással, a megmaradt álmokból apró, színes kis álomporgolyókat gyúr össze, melyeket aztán szétszór a levegőben. Ebből lehet bátran csipegetni napközben is! Fel lehet használni a játékhoz, a mesehallgatáshoz vagy akár a délutáni pihenéshez is.*

*Mire pedig mindent így elrendez, már eltűnően van az éjszaka, és helyére a hajnal érkezik. Ekkor aztán Álommanó is elindul, hogy kipihenje magát. Ráhasal egy éppen arra tartó szellőre, és meg sem áll, míg egy szép, fehér, bodros, pihe-puha bárányfelhőt nem talál. Ezen kényelmesen elvackolódik, feje alá gyúr egy apró felhőcskét, egy másikkal jól betakarózik, s egykettőre mély álomba merül.*

*És tudod, miről álmodik?*

*Én bizony nem tudom. De valami nagyon szép lehet, mert mindig mosolyog álmában.*

Mire Kékmanó befejezte a mesét, Marcinak már csukva volt a szeme, és valahol Álomország kapujánál járt már, amikor arcán érezte anya jó éjszakát pusziját.

## Óvis mese

*Az óvoda csuda egy hely,  
gyereklárma, játékok,  
nem is lenne vele bajom...  
Csak anya is lenne ott!*

Marci már régóta óvodás nagyfiú volt, és ha nem is volt mindig könnyű korán kelni reggel és hamar elindulni, többnyire vidáman sietett a gyerekek közé.

Ám nem volt ez mindig így! Amikor kiscsoportos lett, és először maradt ott anya nélkül, nagyon egyedül érezte magát. Idegen volt az óvoda hatalmas épülete, idegen szaga volt a kacskaringós folyosónak, és idegen volt az a jellegzetes óvodai zsongás is, amit azóta persze megismert és megszokott. Bizony eltartott egy ideig, amíg elfogadta, hogy ez már mindig így lesz. Reggel fel kell kelni, el kell menni az oviba, és ott kell maradni addig, míg anya vagy apa, esetleg nagyika érte megy délután. Eleinte izgatottan leste, vajon nem felejtik-e ott, de szerencsére

